

SBORNÍK

JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ V PRAZE
Rodopis - Historie - Heraldika.

Vychází 1/4letně. — Majitel, nakladatel a vydavatel spolek: Jednota Starých českých rodů v Praze. — Rediguje Dr. Vincenc Matina. — Redakce a administrace Praha II., Jircháře 10. Telefon 438-76. — Odpovědný redaktor Dr. Jan Rejsa. — Předplatné: ročně Kč 12.— Přispěvek členský: Kč 36,— za správní rok. — Zápisné Kč 3— pro nové členy. Užívání novin. známek povoleno výn. řed. pošt ze 7. června 1933 č. 142829/VII-1933.

Dr. Josef Volf:

ČEŠTÍ EXULANTI V MATRIKÁCH PERENSKÝCH.

XI.

Pleskot Václav, mládek z Prahy. Zemř. 13. IV. 1631. Měl české pohřeb. kázání.

Plumberger, krumliř, žil s manželkou a pěti dětmi v Perně, viz Líva, str. 407.

Podolský Šebestian s dcerami Alžbětou, Anežkou a Annou, provd. snad Kolsiniusovou, viz Líva, str. 398.

Pokorný, starý, z Litoměřic, snad Pavel. Dcera jeho Dorota si brala jakéhosi kováře z Čech 25. II. 1633. Viz Teply 1900, str. 97.

Poláček Jan, z Prahy, zemř. 23. I. 1631; za hrob nic.

Polák Jan, z Prahy. Km. 7. X. 1628. Zemř. mu 1630 dítě; za hrob 18 gr.

Polák Martin, švec z Prahy. Pohř. 2. II. 1637.

Polecký Mikuláš, z Prahy. 18.VI. 1630 mu zemřela žena; 3. VII. t. r. dítě, a 14. VIII. t. r. druhé dítě. Je to snad *Poleczka* u Peschecka, Exul., str. 161.

Poněšická z Poněšic, Katerina, panna, zemř. 8. (18.) XI. 1629. Pohř. kázání 11. (21.) XI. 1629. Martinius v něm praví: Otec její byl Poněšický z Poněšic a matka Anna. Otec brzo zemřel, takže v mladičkém věku s máteří osírela. I matka brzo zemřela († 1612), takže byla úplný sirotek. Na smrtelné posteli poručila a odevzdala dceru Anně Vostrovcové, roz. Bryknarce z Bruk-

štejna, někdy paní na Vlašimi, vdově po ryt. Janovi Vostrovci z Královic, někdy pánu na Vlašimi a Novém Domašíně. U ní žila přes 17 let pokojně a pobožně. Se svou chránitelkou vyjela ze země a snášela trpělivě veškerý nedostatek. A když pak byla přes $\frac{1}{4}$ roku uvržena na lůžko, snášela opět vše trpělivě až do skonání.

Pouzar z Michnic, Albrecht Řehoř, zapsán v Perně 1628 do Pamětní knihy. Žil od r. 1631 v Sebnitz. Jeho syn Petr odešel ze Sebnitz do Drážďan. Srv. Schmertosch 1902, str. 153.

Procházková Dorota v Perně, viz Bergmann, seznam; Líva, str. 411.

Prošková Dorota, z Litoměřic. Km. 16. VIII. 1629 synu Tob. Douší.

Pták Mikuláš, z Prahy. Poslán 17. IV. 1628 do Drážďan pro kurfírtský dekret, jímž se dovolovaly české bohoslužby. Nosídlo, str. 42.

Punčocha (Panzschocha, Panizschacha) *Václav*; syn mu zemřel 9. VIII. 1631, on sám 19. VIII. 1631; za hroby nedáno nic. Viz Líva, str. 399.

Radkovec z Mirovic na Skočicích Jan, rytíř, zemřel v Perně 9. (19.) XI. 1628. Pohřební kázání českého kazatele Sam. Martina z Dražova líčí jeho životní osudy takto: Narodil se r. 1582 z urozených, křesťanských a poctivých rodičů a odevzdán jako hoch pod správou praceptorů literárnímu umění. Věk dospělejší strávil v chvalitebných peregrinacích, v projíždění a spatřování zemí křesťanských, prohlédnuv si takto Francii a Italii; potom se oddal vojenství, vyznamenav se v něm velice, takže se stal kapitánem či hejtmanem jednoho praporce pěšího lidu. — Byl třikrát ženat. Nejprve s urozenou paní Reginou Vratislavovou, roz. Bukovanskou, s níž měl syny Mikuláše a Oldřicha. Po její smrti oženil se s uroz. pí Reginou Křepickou, roz. Kořenskou, s níž žil pouze něco přes rok. Po třetí se oženil s uroz. pí Annou, vdovou po Španovském, roz. Dougovcovou z Doupova, s níž žil v pravé manželské lásce bezmála 9 let, maje s ní jedinou dceru Alžbětu Barboru, která zemřela 23. VIII. 1632. — V posledních letech přišly naň mnohé odpornosti, jako těžké nemoci vůbec a sklíčení „jako svázání na rukou i nohou“. Statku svého byl zbaven a když od zděděného náboženství nechtěl ustoupit, byl z vlasti vyhoštěn. Než by přestoupil ke katolicismu, opustil, ač nemocný a sklíčený, nevděčnou vlast, jsa na cestě osetřován svou třetí manželkou: nemoha jít musil být převezen. — Dostal se do Perna do svaté pohostinnosti a žil tu nemnoho přes půl léta v pokoji, v po-

božnosti a křesťanské lásce. Těšil se slovem Božím, měl rád rozhovory s církevními služebníky a rád je vždy kolem sebe spatřoval. Přijímal několikrát „na posilnění truchlivé duše a utvrzení víry živé a pravé“ svátost oltární, trval stále na modlitbách, poroučel se Bohu a prosil za odpuštění hříchů. Své manželce často v přítomnosti kazatele se slzami v očích za laskavou manželskou ochranu a péči děkoval, žádaje Boží odplatu pro ni. Umíral mezi svými domácími a přáteli, a zesnul tiše a pokojně v 48 letech svého věku. Měl vzácný pohřební průvod. Za hrob zaplacen 1 tol., což se stalo i při úmrtí jeho dcery r. 1632. — Pohřební kázání, vydané r. 1628 tiskem v Perně, končí: . . . v Perně, kdež nám svatou pohostinnost do vůle své vykázal Hospodin“. Je zapsán v Pam. knize v r. 1628. — Manželka jeho *Anna* s dcerou přežily ho o několik let. Dcera zemřela 23. VIII. 1632 v domě purkmistra Jeronýma Promnitze, manželka pak Anna připomíná se ještě r. 1643. Za kmotru byla 28. X. 1632 dcerí Jách. Hagera a 13. XI. 1633 synu Petra Kelbla (viz Teplý, 1900, str. 96). R. 1637 podepsala prosbu exulantů, r. 1638 dostala pas do Prahy, kde se u hr. Zdeňka Vratislava z Mitrovic kurfiřt saský za její pohledávky přimlouval (1643). — Srv. Bílek, Konf., str. 452; Schmettosch 1902, str. 163. — Sestra Radkovcova se provdala za Kunitu Oldřicha Myšku ze Žlunice 29. V. 1628 v Perně.

Radoletický Daniel byl 6. I. 1631 kmotrem dítěti Muziky z Prahy. Teplý, 1900, str. 94.

Rais Ondřej, ze Slaného. Děčku jeho byl 31. XI. kmotrem historik Stránský. Teplý, 1900, str. 95. Srv. správně s. v. *Reisse Jan*.

Ran(m)hofský Jiří, písář z Prahy, křtil 17. V. 1630 syna Benjamína; km. byli Matěj Švík z Lukonos, Jan Wage a Regina. 9. III. 1634 umírá jeho dceruška. Srv. Teplý, 1900, str. 94; Líva, str. 399.

Rašín Adam; 30. III. 1622 mu zemřela v Perně manželka; viz Teplý, 1900, str. 35.

Rašín, Sezima z Risenburku, Jaroslav psal 22. VI. 1632 kurfiřtské výpůjční komisi v Perně, že jeho jmění jest velice chatré, neboť byly statky jeho rodičů zkonzervovány, takže odešel s prázdnou do vyhnanství. 13. XI. 1633 byl kmotrem synu Petra Kelbla. Teplý 1900, str. 96. Po míru pražském odešel do Čech, stal se katolíkem, dostal Chotěboř a r. 1638 hodnost svobodného pána. Jeho bratr Jindřich Bohaboj zemřel v Žitavě r. 1637. Bílek, Konf., str. 453; Ranke, Wallensteins Ende, str. 480; Schmettosch 1902, str. 163.

z Reichvic Josef, vlastně Kirchmaier vladyka z Reichvic, Josef, u Peschka, Exul., str. 37 a Gegenref., str. 525: von Rechtwitz; v červnu 1633 mu zemřel synáček. Viz Bilek, Ref., str. 188.

Reisar Bartoloměj, starší po rádku řeznického, s manželkou Alžbětou, žil v Perné. Líva, str. 384. Srv. Reissner.

Reisse Jan ze Slaného. 30. XI. 1631 se mu narodil syn Ondřej. Kmotry byli: M. Pavel Stránský, M. Florianus Vermelius a pí. Anna Sequenidesová. Srv. Rais Ondřej, kde jde patrně o mylku.

Reissner Bartoloměj z Prahy. 23. XII. 1632 se mu narodil Adam Jiří. Km.: Daniel Jonáš; lazebník a lékárník Jan Antoni a pí. Kateřina Dobřenská. Srv. Reisar Bart., Líva, str. 382.

Rezková Zuzanna, z Berouna, panna. Zemř. 30. VI. 1631. Za hrob dán 1 tol. a 4 gr. (k 3. VII. v účtech kost.).

Richter Adam, z Děčína. Dceři jeho Barboře byli 16. X. 1636 km.: Vavřinec Dittrich z Litoměřic, panna Kristina, dcera Daniela Beckera a pí. Marta, manž. Daniela Martina.

Rob(e)nhap ze Suché, Albrecht, ml. pozval r. 1630 choř saského kurfırsta za kmotra svému novorozenému synovi do lozumentu před Perenskou bránou; z pokladny kurfırstské poslány šestinedělce 4 tolary, dítěti 2 tolary a půl tol. porodní bábě. Manželka jeho Potentia Anna, roz. Smrčková z Mnichu, zemř. 13. XII. 1633 a je pochovávána na Mikulášském hřbitově v Perně. Vdovec se potom znova oženil, žil r. 1636 v Perně, podepsal r. 1637 suppliku a žádal r. 1638 o pas do Čech.

Rob(e)nhap ze Suché, Albrecht st. žil od r. 1628 v Pernu se dvěma sestrami své paní Salomenou Veronikou a Kateřinou až do jejich provdání; po jejich smrti († 1643) vedla jeho manželka Anna Dorota, roz. Maternová z Květnice, dcera po ryt. Jindřichovi Maternovi z Květnice na Žerčicích, Sloupně a St. Bydžově, spor o dědictví s manželem Salomeny Veroniky, Karlem Pfefferkornem z Ottopachu, viz Wolf, Pam. Archaeol. XXIII, sl. 340. R. 1634 zemřely mu dvě děti a byly pohřbeny na hřbitově u sv. Mikuláše. R. 1636 žil tu ještě se ženou a synem; roku následujícího přimlouval se kurfiřt saský za pohledávky Kateřiny Robnhapové a Sabiny Lampachové, roz. Chuchelské, Albrechta Robenhapa st. a Anny Doroty Robenhapové na statcích trčkovských. 1640 byl Albrecht v Čechách na Čáslavsku, r. 1641 zemřel v Žitavě. Vdova jeho prosila v 1. 1644/58 opětovně o pasy do Čech; kšaftovala 19. IV. 1655 v Drážďanech; otevřen byl až r. 1658. Jeden z Robnhapů byl 13. XI. 1633 kmotrem synovi Petra Kelbla, viz Teplý 1900, str. 95. Srv. Pescheck, Exul., str. 29, 71,

137; Bílek, Ref., str. 189, 199; Bílek, Konf., str. 361, 460, 1051; Doerr 1900, str. 20, č. 71; Schmertosch 1902, str. 161, č. 174.

v. Robnchap ze Suché, Karel, „des Wilhelm, Landgrafen in Hessen Kriegsrat und Commandant der Festung Ziegenhaim“, jak jej J. S. Kozack (Kozák) ve svém spisu *Justa aeoli Sausewind* z r. 1664 tituluje. V mladším spise: *Physica Mosaica*, vyd. něm. r. 1637 v Bremách a jemu věnovaném, nazývá jej důstojníkem hessenského vojska a jenerálním vachtmistrem (*tribunus Hassiaci exercitus*) a potom *praefectus generalis vigiliarum*.

Robnpach ze Suché, Václav zapsal se r. 1631 do památníku Mladotova, viz Holínová 1909, str. 140. Zemřel v Žitavě 1642. Pescheck, Exul., str. 137; Schmertosch 1902, str. 162, č. 174.

Robnchapová Kateřina, roz. Chuchelská z Nestajova. 26. X. 1637 přimlouvá se saský kurfiřt za její nároky na konfiskované trčkovské panství. Žila většinou v Dráždanech. 9. V. 1636 dostala od císaře povolení, aby se mohla 2 měsíce v Čechách zdržovati. Schmertosch 1091, str. 322; týž, 1902, str. 162, č. 174; Bílek, Ref., str. 198.

Rodovská z Hustiřan, Anna, paní, podle dohadu Teplého chotí Jana Všemíra Rodovského z Hustiřan, byla 13. XI. 1633 kmotr. synu Petra Kelbla. Žila ještě r. 1636 se dvěma děvečkami v Perně. Srv. Schmertosch 1902, str. 166, č. 184.

Rodovská (z Hustiřan), Lidmila, roz. Vojická z Nové Vsi, podepsala r. 1637 suppliku ke kurfirstovi. Zemřela v Perně 1653. Srv. Schmertosch, 1902, str. 166, č. 184.

Rodovský z Hustiřan, Jan Všemír zanechal dům v Ml. Boleslaví a odešel do Perna, kde přebýval se svou ženou. Tam napsal do památníku Mladotova 15. (25.) III. 1629 tyto věty: Ač Bůh trápení a soužení dopouští, však v sebe doufajícího neopouští v času církvi Boží velikém pokušení a z naší milé vlasti pro náboženství vypovězení“. R. 1631 se vrátil do Prahy a účastnil se všech veřejných činů emigrantských, za což byl r. 1634 odsouzen k ztrátě všeho majetku. R. 1632 psal půjčovní komisi kurfiřtské, že neměl nikdy mnoho jmění, aby mohl zapůjčiti někomu značnější sumu peněz. V exilu prý žije 5 let, píše dále, ale vede se mu velice bídň. Brzo potom zemřel a 25. VII. 1632 byl pohřben; za pohřeb dány 4 tol. Srv. Bílek, Konf., str. 463, 1040; Schmertosch 1902, str. 166, č. 184.

Rohlik? (Lownick, Lowenick), Vít, měšť. Star. M. Pražského. 15. XII. 1629 pohřbena mu žena; za pohřeb nedal nic. Pescheck, Exul., str. 161 jej uvádí s. v. Lowenik.

Roll (Rolle), Jiří, krejčí, žil s manželkou a dětmi v Dráždanech a v Perně. Líva, str. 407.

Rosa Matyáš z Litoměřicka. Žena jeho zemř. 17. II. 1629; za hrob dán 1 tol. 4 gr.

Rosacius Jan, Hořovský, kněz, žil r. 1628 v Perně a zasazoval se tam s ostatními exulanty o české bohoslužby; zemřel tu 22. VIII. 1632. Srv. Nosidlo, ruk. Cerroniho, str. 42, 78; Scheuffler XX, 1899, str. 80 praví, že jej v Sasku nenalezl. Vítal přistěhovalce známým spisem: *Fratulatio ad migrantes Bohemos*. Přivítání pobožné věrným a milým Čechům z vlasti milé pro pravdu evangelium J. Kr. do exilium atd. Zíbrt-Volf, Bibl. Č. Hist. IV, č. 9415; Líva, str. 407.

Rose (Rosse, Rosi), *Jan* z Prahy. 3. V. 1632 se mu narodil syn Jan; km.: Jan Kukla, Jan Volovský a Barbora Magrlová. Srv. Pescheck, Exul., str. 161.

Rosová Sybilla, zemř. 7. I. 1630; za hrob 34 gr.

Rosický Jan z Nov. M. Pražského, zemř. 21. IX. 1630; za hrob 18 gr.

Röttinger z Rottendorfu, *Pavel*. Choť jeho Marie, roz. Salhauzová z Dolních Habartic, byla 7. IX. 1626 kmotrou synu Mag. Krištofa Megandra.

Rohtkehlgen (Rothkelchen? - Červinková?), *Anna*, z Čech. Pohř. 6. XI. 1634.

z *Roupova Jan* s manželkou byli km. synu Petra Kelbla 13. XI. 1633, viz Teply 1900, str. 95.

z *Roupova Václava Viléma* strýc žil většinou jako exulant v Drážďanech. R. 1632 píše odtamtud výpůjční komisi kurfiřtské, že se svou manželkou Esterou, roz. z Vřesovic, při vpádu do Čech r. 1631 svého statečku Hrušova v boleslavském kraji jen krátce užíval. Statek je nyní od vojáků vypleněn a od císaře zkonfiskován. Žije prý pouze ze skrových úspor. R. 1634 se vrátil se Švédy do litoměřického kraje, 1635 je opět v Drážďanech; později vstoupil do vojska. Umírel 1648. Bílek, Konf., str. 465; Doerr, str. 25; Schmertosch 1902, str. 169, č. 189.

Rovalla Václav, farář ve Velvarech, jemuž umřela dceruška 17. VI. 1630, viz Pescheck, Exul., str. 37; týž, Gegenref. II, str. 525. V matrice však stojí jasně: *Nocella Václav*.

Rozýn z Javorníku, *Jiří* z Prahy, žil r. 1629 se svou ženou Dorotou, roz. Pešonovou z Hohenperka a dcerou v Perně. Později přesídlil do Dráždan. R. 1637 byl v Praze, kde si urovnával své záležitosti. Bílek, Konf., str. 474; Schmertosch 1902, str. 168, č. 187. O jakési Ludmile Rozínové činí se zmínka v Drážďanech r. 1682. Srv. Líva, str. 399.

Rut z Dirného, *Bohuslav* st., někdy pán na Borči, zemřel 14.

(24.) I. 1630 v Perně ve věku 81 let a Martinus z Dražova mu držel 25. I. pohřební kázání. Dovídáme se z něho, že se narodil r. 1549 a že prožil dětinský věk v bázni boží a v kázni rodičů a preceptorů a že nabýval s léty většími jak známostí Boha podle svatého zákona, tak umění moudrosti, povědomosti světa, vyšetřování obyčejů lidských a poznání cizích jazyků. Byl nadán silou a proslavil se v bojích s Turky. V 24 letech se oženil s Annou, roz. Kaplířovou ze Sulevic, a měl s ní 7 dítek, t. j. tři syny a čtyři dcery. R. 1629 žil v Perně ještě s třemi dětmi, r. 1630 již pouze se synem Zdeslavem a dcerou Janou Vlkovou. Když mu po 35letém manželství choť jeho zemřela, vstoupil 4 léta na to do nového manželství s Annou Marií, roz. Šmuhařkou z Hrochova; z tohoto manželství měl 8 dítek, z nichž žili r. 1630 pouze 2 mládenečkové Adam a Bohuslav a dcerka Kateřina. Konfiskací byl zbaven svého statku Červené Lhoty; statek jemu ponechaný Boreč, prodal r. 1629. Odešel pro náboženství do Perna, potom do Gerštorfu a vrátil se zas do Perna; před smrtí si dal zavolati kněze Martinia a rozmlouvaje s ním o nadpozemských věcech, zemřel. Neúplný nápis na jeho náhrobním kamenu je zachován u Feyerfeila, str. 7/8. V kostelních záznamech je poznamenáno, že za pohřební obřady nebylo a nebude dáno ničeho. Srv. Bílek, Ref., str. 199; týz, Konf., str. 476; Schmertosch 1902, str. 169, č. 190.

Rut z Dirného, Zdeslav, nejstarší syn Bohuslavův z prvního manželstva, byl r. 1631 v Perně. Účastnil se téhož roku vpádu saského vojska do Čech a obsadil pod ochranou Sasů statek svého otce Boreč, jejž otec jeho r. 1629 paní Apolonii Salhausové, roz. Matyášovské, za 12.500 kop miš. prodal. Tato zaplatila však pouze 3000 k. m. na splátkách. R. 1637 podepsal za své neplonosné bratry Adama a Bohuslava prosbu ke kurfiřtovi. R. 1643 se přimlouval za něj a jeho nevlastní bratry kurfiřt saský u českých místodržitelů stran jejich nároků na jejich statek Boreč. Kurfiřt píše, že Zdeslav jest chudý, zlomený exulant, jenž nikdy proti císaři ve vojsku nesloužil; r. 1632 chtěl jen svůj stateček před vypleněním a zapálením chrámiti a nemůže proto být obviněn z rebelie. Nejstarší jeho bratr stojí ve službách císařských a nemůže tudíž své nároky na statek uplatnit. Přímluva byla však marná. Proto psal kurfiřt r. 1645 přímo císaři, aby byl Zdeněk osvobozen od konfiskace r. 1634. Snad mělo toto zakročení přece jen úcinek, neboť Zdeněk psal r. 1646 kurfiřtovi, že je do Prahy volán a že tudíž myslí, že se mu dostane práva. K tomu se vztahuje žádost o pas r. 1647, kde se kurfiřt opět za něj přimlouval.

Toho roku se oženil s pannou Sybilou Juditou Pětipeskou z Chyš a z Egerberku, ale zemřel po r. 1648 v Dráždanech, kde byl pochován v chrámu P. Marie (Frauenkirche). Srv. Bílek, Konf., str. 478; Schmertosch 1902, str. 170, č. 190.

Rutová Anna Marie, roz. Šmuhařová z Hrochova, manželka Bohuslava st. Ruta z Dirného, žijící r. 1632 ještě v Perně, provdala se r. 1637 za Hrobšického a žila ještě r. 1647 v Perně. Bílek, Konf., str. 478; Schmertosch, 1902, str. 169, č. 190.

Růžička (Rusitzschken, Ruschizken), *Jakub* z Prahy. 29. XI. 1631 umřelo mu dítě.

Řečický Jan, Šťastný, žil v Dráždanech a v Perně. Viz Líva, str. 399.

Řezáč Jan, z Litoměřic, uvězněn r. 1631 na trhu litoměřickém, navrátil se bez povolení do Čech. Srv. Bílek, Ref., str. 89.

Řezačka Anna, z měst pražských, uvězněna r. 1631 na trhu v Litoměřicích pro nedovolený návrat. Srv. Bílek, Ref., str. 89; Líva, str. 411.

Sabatová Lidunka, „urozená paní“, byla kmotrou 6. I. 1631. Viz Teply 1900, str. 95. České práce ji neznají.

Sadovský, sv. p. ze Sloupna, Jiří, vystěhoval se podle Bílka, Ref., str. 200 s Komenským r. 1628 do Polska. Jeho heslem bylo: Constantes sequitur gloria magna viros, viz Holínová, 1909, str. 138. Žil 6. (16.) října 1630 v Perně.

Sachs (Sas?) *Ondřej*, pekař z Nov. m. Pražského; jeho pozůstalá dcera Kateřina vdala se 16. V. 1631 za kožišníka Dan. Moellera.

Salmut Jan, knihkupec z Prahy, z Menš. m. Pražského, ze Saskeho domu. Pokuta, jež mu byla uložena, vynesla 19 kop míš., viz Bílek, Konf., str. 968. — 28. VIII. 1628 nar. se mu syn Karel; km. byli: Zach. Světlík, Jiří Horn a Katerina, chot Kašpara Wagnera. 24. III. 1630 zemřel otec, při čemž za hrob dán 1 tol. 4 gr., za obřady nic. 29. VII. 1632 zemř. pozůstalé děcko. Líva, str. 408.

Saloména, paní z Prahy. Pohř. 1. IX. 1632; za hrob nic.

Sandel Jan, nar. v Žluticích, písar v Kadani r. 1549, vydavatel německého Hájka v Praze r. 1596, odešel r. 1601 do Chomutova. Po bitvě na Bílé Hoře utekl do saského Marienburku, odkudž navštěvoval tajně rodinu. Na jedné té cestě r. 1625 zemřel.

Seifert Václav, ze Zelnice na Litoměřicku; nar. se mu 12. IX. 1631 dcera Marie; km. Mich. Zeibig, panna Magdalena, dcera Ondřeje Mittiga a pí. Marie, chot Bartol. Mittiga. 2. X. t. r. mu toto dítě zemřelo.

Sisi Erbouniu do Ruyzicium Silesie.

Dan uro ad amorem Regiomontini quinab Radoboru henu i Poloniu ut in forma comituz
et obitu. Et si hodo nel Regiam uerba henu, a u. pulchra teho, Et hodi Transmisisti
na literis meis puglissimam zapalona z mizibeni a fratre Wacawo z fufuru deponem pro.
fagi, puglissimam puglissimam zapalona, pro lete et Wancie, puglissimam
na zapalona, a proti n. m. 3. dantibz fumam i eis. D. palliora dantibz, tis dana Rla,
si dantibz z obui dana te puglissimam puglissimam zapalona, z fufuru puglissimam. Rad
dantibz Euromy z obui, obolus n. m. puglissimam zapalona, ne obolus puglissimam zapalona
nel glate, a midera nel legazimone henu. Da obolus radem puglissimam zapalona, midera
tis h. puglissimam zapalona, midera puglissimam zapalona in dantibz m. obolus.

1579

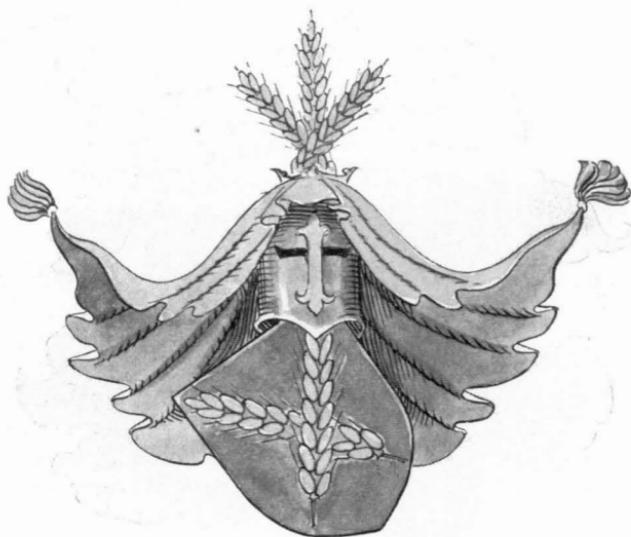
1579

Adam Reiss & Rolkowic
A.D. 1579

Adam Reys z Quławnic.
A.D. 1604.

Wacław Męsik AD. 1660.

Seifert (Seyfriedt), *Volf Jan*, z Ústí n. L., kotlář; žena mu umřela 31. X. 1630; on sám 11. I. 1631; za hrob 1 tol. 4 gr.

Sekerkové ze Sedčic. Část usídlila se v Annaberku, část ve Freiberku, část v Perně.

Sekerka ze Sedčic, *Albrecht Čeněk*, ženatý s Janou z Údrče, viz Schmertosch 1902, str. 189, č. 207. Ludmila Údrcká z Údrče učinila r. 1652 malý legát Anně Ursule, dceři Bohuchvala Sekerky ze Sedčic, a jejím bratrům Ladislavu Přibíkovi a Albrechtu. Viz Doerr 1900, str. 15/16, č. 59.

Dr. Jan Rejsa - Kolkovský:

REJSOVÉ Z KOLKOVIC VE SLEZSKU.

Obojí Lužice a Slezsko, země České koruny od vždy tvořily politickou, zeměpisnou, topickou a rodopisnou responzi. V historické souvislé spojitosti nalézáme hojnost stejných jmen a názvů místních, zde i tam, jako jsou opětne doklady response topické v Čechách. V Lužicích i ve Slezsku jest Borová, Skalice, Kolkovice, Chotěbuž, na hranici moravské jako ve Slezsku a v Čechách Kornice, Sedliště, Lubná, Heřmanice, Hrušová, Brandýs a j. Není bez zajímavosti, že tato topická response dotýká se českého východu. Styk zemí byl těsný. Tak na př. Knothe v knize „Oberlausitzer Adel“ zmiňuje se o zboží rodu Baruth, který měl ve Slezsku ves Osík a ve Struze. Koncem 13. stol. žili členové tohoto rodu vůbec ve Slezsku. Vincenc Prasek v knize „Vlastivěda slezská“, nebo „Zeitschrift d. Vereines für Geschichte u. Altertum Schlesiens“ uvádí při osidlování Slezska počátkem 15. stol. také Lužické Srby. Vyspělou větví rodu Reysů jsou lužicko-srbského původu předkové stávající rodiny Reuss, z které první toto jméno má Jindřich Reuss (Reyhs, Reuhs, Reuys), fojt a pán z Plavna, † 1309. Repertáře a inventář Archivu země České různých listin uvádějí jméno pánu z Plavna (Plauen): Reyhs (r. 1358), Reuhs (r. 1367) nebo i Reuys (r. 1367), tři druhy pravopisných alternativ rodového jména, které jest čistě slovanské, utvořené a odvozené z původního slovesa: rysati = páditi, cválati, jak také nalézáme v husitském vojenském názvosloví slovo „rejsa“, t. j. vojenská výprava jízdní (viz na př. „Jan Žižka“ prof. dra R. Urbánka, str. 257 a 286). Nesprávný jest duch německého výkladu jména Reus od Reussland, t. j. Russland, byť Jindřich účastnil se válečných tažení také

proti Rusům, jako chybně vykládá „Glossarium mediae et infimaie latinitatis“ (Parisiis 1845), Tomus V., 1), 2), pag. 681 : reisa, reysa et resa = iter ex Teutonicu(?), reise = iter (cesta), unde reysen = iter facere (cestu konati), vel ex saxonico[!] raese = cursus, impetus (běh, úprk, eval), (útok, kvap, prudkost), uvádějíc společně německé reise a slovanské reysa svým významem sblížené hist. slovanským (v Lužici) rejsa zpopularizovaného pojmu vojenského. Z Dolní Lužice přivedla Martýše staršího a mladšího z Barutwitz a Kolkowicz kolonisace Slezská (viz r. 1933 Sborníku Jednoty starých českých rodů, č. 3—4), kteří r. 1437 v Ratiborě museli se vzdát 5 vesnic ve prospěch knížat Opolsko-Ratibořských. Kolkovicze (Kolkovitz) dosud osada u Chotěbuze (Cottbus) v Dolní Lužici, srbsky : Gołkojce ; Baruthwicze v kraji Lukov (Luckau) [Dr. Muka „Bausteine zur Heimatstudie des Kreises Luckau] dnes Bart (Jutroborg = Lukowo, t. j. Jüterborg = Luckenwalde) [Jakobs Ed. „Zur Kunde der geistl. Verhältnissen . . .“ „Neue Mitteilungen aus dem Gebiete . . . der Thüring, Sächs. Kultur“. 1865, Bd. XI. S. 95—111]. Kniha dra Muky z r. 1918 v kapitole „Fürstlich—Drehna“, str. 32 cituje rodové „Kolkwitz“ a mluví o dvou rodinách žijících, v kapitole „Wendische Ortsnamen als Familiennamen“ str. 302, č. 73 uvádí: „Kolkwitz“, Kreis Cottbus; wendisch „Gołkojce“. Se stránky response jest zajímavо několik místních názvů osad Golkowice ve Slezsku a rod pánů Golkowských z Golkowic, (polštá šlechta — Strzemien — ve znaku třmen, v klenotu 3 červená pštrosí péra). Na listině z r. 1437 nedochovaly se pečeti Martýšů z Baruthwicz a Kolkowicz, ale pozdější rodové souvislosti poskytují věrohodný obraz spojitosti v stejnoznačnosti heraldického symbolu, kterým byly v rodovém znaku Reysů z Kolkovic žitné, čili rejžové klasy v klenotu vždy se objevující. Reys — Reysa, viz podobně jako Frint — Frinta, Tamchýn — Tamchyna atd. Není i konkrétní jistoty znaku Jakuba Kolkowského z Kolkowicz, jak zachycuje jeho spor o služebného sirotka soudní kniha města Těšína r. 1561, jako neméně znak Jakuba de Reys, umělce na loutnu v družině francouzského krále Jindřicha III. z Valois, přechodného krále Polského, s nímž ubírá se do Francie ; na cestě z Polska byl také v Augsburku r. 1574 znám Jakub de Reys a zván „Polák“, (viz Printzens Music. Histor., c. XI., § 30 a Universallexikon v. Zedler, 31. B. [1742]). S ním ubíral se i jeho asi bratr Reys M(athys) rytec, malíř, který dle kresby malíře A. Vicentina vytvořil mědiryt „Příjezd Jindřicha III. do Benátek r. 1574“, když král projížděl Italií, jak také uvádí Nagler

„Künstlerlexikon XIV.“, str. 378. Svrchu jmenovaní dědili znak vlastní z dob králem neudělovaný jako veškera původní zeman-ská šlechta, „Uradel“. Adam Reys Kolkovský z Kolkovic, les-mistr a výběrčí daní v Opoli dostává obnovený znak erbovním listem 16. II. 1579, jehož zápis čteme v Kopiáři č. 89, fol. 93 v archivu ministerstva vnitra v Praze III. Původní diplom s malovaným znakem opatřený nalézá se ve Vratislavě: Schlesisches Museum für Kunstgewerbe u. Altertümer. Jeho text zní:

List erbovní do knížectví Slezského dán jest Adamovi Reysowi, jinak Kolokowskému z Kolkovic ut in forma comuni. Totiž-to: Štit modré neb lazurové barvy, a u spodku téhož štítu trávníček, na kterémž pec vápenná zapálena, z níž oheň a skrze vápno vzhůru dejm prochází, před touž pak pecí napřed, kde se zapaluje, po levé straně šest kamenů vápenných, a proti nim s druhé strany tři špalky dříví, též dva klasy rejžové s obou stran té pece po jednom klasu vyrostlo, vzhůru stojí, nad štítem turnýřský helm, okolo něho přikryvadla neboližto fafrnochý žluté neb zlaté, a modré, neb lazurové barvy, nad tím nade vším koruna, na níž tři klasové rejžový vzhůru vynikající, jako v štítu se vidí. Jakožto všecko vtipem a umění mistrovství malířského etc. Tomu na svědomí etc. Dán na hradě našem pražském v pondělí po sv. Valentínu léta etc. 1579. Opis pořízen v Praze 25. IV. 1845 Guberniem král. Českého a nalézá se v Gratiální registratuře ve Vídni.

Adam Reys Kolkovský z Kolkovic a „na Welkém Kadlubie“ prodal dle gruntovních knih v Těšíně (obsáhajících r. 1577 až 1594) dům v Těšíně r. 1586 a 1587 na náměstí (str. knihy 244) staré konskripce čís. 196 se zahradoù, který po svém zemřelém otci převzal, a sladovnu. Stojí psáno: „na mistu pak Anny, manželky Adama Reyssa vystúpil . . .“, a „1587 w patek po wsczech Swatých polozil Mathis Reis (kupující) 80 f ostatnich peniez zawdawku, které Pemovic (?) priziali na dluh neboztiaka Lukase Reyssa“. Jest vidno ze zápisu, že matka Adamova slula Anna, otec Lukáš. Roku 1604, 6. XII. dostává se Adamovi Reysovi zlepšení jeho znaku. Obšírný koncept nového diplomu psaného německy nalézá se rovněž v Gratia Registraturě ve Vídni. V poli tohoto znaku stojí vyhaslá vápenná pec, ve které po pásmu stojí zbrojený havíř s kladivem v pravici a špičkou jeho k sobě obrácenou, také táz figura v klenotu. Přikryvadla modrá a žlutá. Adam Reys z Kolkovic měl dva syny; první starší byl opět Adam, který padl na 4. tažení v Uhrách proti Turkům, mladší byl Jiří Reys z Kolkovic, bojoval v pěti taženích proti Turkům v Uhrách a Sedmihradsku. Viz Kriegsarchiv ve Vídni: „Feld-

akten 1604". Dne 12. XI. 1607 oženil se s Evou, ovdovělou Reinicovou v Opolí (Doerr; Zukalova lit. pozůstalost v archivu v Opavě) a r. 1625 vzal si za manželku Annu Baruth von Sunnenau. R. 1660 obdržela tato rodová větev v okolí Lubína (Lübben) a Frankfurtu nad Odrou ves Fauljuppe, a vymřela koncem XVII. století (Siebmacher: Wappenbuch 55), kdy žije ve Slezsku dle svědecké listiny z r. 1687, opatřené pečetí, Waczlav Reyss; má v poli znaku opět původní jednoznačný motiv: 2 klas-y žitné (rejžové) a v klenotu rejžové klasy 3, v barvách modré a žluté (zlaté).

Znaky uvádějí: Aug. Sedláček: Heraldika (II.), str. 479; Ant. Schimon: Der Adel in B. M. Schl., str. 77 a 135; Aug. Doerr: Der Adel d. boehm. Krl., str. 294; Sinopius, B. II. s. 740; Král v. Dobrá Voda: Der Adel von B. M. u. Schl., str. 120 a 211; C. Blažek: Der abgestorbene Adel Schlesiens, III., s. 104; Neues Siebmachers Wappenbuch B. VI., Abt. 8., I., s. 55; III. s. 104; Ant. Rybička: Sbírka genealogická.

Válka třicítiletá, která krutě zvláště také stihla město Těšín a Těšínsko, vypudila příslušníky rodu Reysů z města i okolí Těšínského Slezska, kam však na př. Pavel a Václav Reysa se více nevrátili; neboť před hrůzami války ujeli na vozech s přenosným majetkem do klidných končin Litomyšlska východních Čech a v Lubné (srovnej Lubná a Kolkovice pod Frýdkem ve Slezsku a Lubín (Lübben) u Frankfurtu nad Odrou s hlediska topické response se usadili na hranici českomoravské, po cestě přímočáře Moravou přes Olomouc, aby se jako agrárníci v Čechách zakoupili a nepřetržitě potom v této větví žili do první třetiny 19. stol. České matriky prozrazují původ. Jako jedny z nejstarších také zachycují polskou nosovku „n“ před „s“ a píší jméno v charakteristickém znění Reinsa a udržují je v této formě do doby probuzenecké.

RODOPISNÉ ROZHLEDY.

Dne 15. srpna slavil svoje 65. narozeniny turnovský rodák dr. Josef Vítězslav Šimák, řádný profesor vlastivědy na české Karlově universitě v Praze. Nesmírná jest práce uložená v jeho třech dílech „Kroniky československé“ a nemenší ve spoustě publikací vlastivědných, archeologických i rodopisných, roztroušených po všech možných listech českých. Chceme-li zmíniti se aspoň o některých, jež týkají se přímo rodopisu, uvádíme na čelném místě Příběhy města Turnova nad Jizerou, Soupis památek histo-

rických a uměleckých v politickém okresu turnovském, Dějinné paměti okresu mnichovohradského, Studie k dějinám českých náboženských blouznivců, mnoho seznamů zpovědních a zápisů z matrik a řadu článků ve Sborníku Od Ještědu k Troskám. Profesor Šimák jest prostě dnes naším největším pracovníkem v rodopisu a mohl by zajisté ještě mnohou těžkou otázkou rodopisnou rozřešiti, kdyby nebyl na tolika stranách prací přetížen.

Přejeme vzácnému jubilantovi ještě mnohá léta v úplném zdraví, aby tak, jako pracoval letos v archeologii na Hrubé skále, mohl ještě podporiti i další vývoj českého rodopisu!

Na české Karlově universitě v Praze jmenování: řádným profesorem pomocných věd historických na filosofické fakultě archivář hl. města Prahy Ph. dr. Václav Vojtíšek, mimořádným profesořem českých dějin na filosofické fakultě vrch. odbor. rada a ředitel stát. archivu ministerstva vnitra Ph. dr. Jar. Prokeš, mimořádným profesorem obecných dějin novověkých na filosofické fakultě archivář Národního muzea v Praze Ph. dr. Karel Stloukal.

V Praze zemřel ve věku 63 let ředitel *Strakovy akademie* Josef Vytmátl, nar. 1872 v Růžově na Moravě. Vedle činnosti své v ústavě znám byl jako hudební referent a překladatel operních libret, oper, oratorií a kantát. V jednotě naší častěji referoval o otázkách nadace *Strakovy*. Budíž čest jeho památkce!

Edice Benediktinského opatství v Břevnově, Praha XVIII. - 1. vydala právě jako první svazek knižnice Opus Dei v krásné a bibliofilské úpravě Život a utrpení svatého Vojtěcha, biskupa a mučedníka. Kniha obsahuje obšírný životopis sv. Vojtěcha, psaný svatým Brunonem z Querfurtu, v překladu a s poznámkami Jana Vilíkovského, s úvodem Rudolfa Honlinky. Krásný svězí překlad činí toto dílo ještě zajímavějším.

Bruno narodil se kolem r. 975 v Querfurtě v Sasku na západ od Merseburku. Vzdělání dostalo se mu v Magdeburce na téže katedrální škole, která před tím vychovala sv. Vojtěcha. Po skončení studií stal se kanovníkem u sv. Mauricia v Magdeburce, později dostal se ke dvoru císaře Otty III. Po stopách sv. Vojtěcha vydal se na misijní výpravu k Prusům, kdež zahynul mučednickou smrtí dne 9. března 1009. Napsal životopis sv. Vojtěcha a životopis sv. Benedikta a jeho druhů zabitych v Polsku. Sv. Vojtěcha Bruno ve své práci neidealizuje, jako činí starší Canapariova práce o sv. Vojtěchu, neboť naznamenává o něm i věci, které se stanoviska doby i církve nebyly zcela chvályhodné. Přináší i řadu nových zpráv, zejména o mládí Vojtěchově. Řadu téhoto zpráv měl Bruno z pramene naprosto autentického, totiž od Vojtěchova vychovatele Radly. Sv. Vojtěch narodil se kolem r. 956. Otec Vojtěchův Slavník byl příbuzný s domem saským a matka jeho Střezislava pocházela z některého knížecího rodu Slovanů českých. R. 972 byl dán na katedrální školu do Magdeburku. Po smrti biskupa pražského Dětmara zvolen za biskupa. Ke konsekraci a investituře odchází do Italie, kde ve Veroně se zdržoval císař Otto II. se svým dvorem a metropolitou mohučským Willigisem, jemuž podléhala diecéze pražská. Vrátil se do Čech neměl úspěchu ve své apoštolské práci i opustil diecézi a odebral se do Říma, kdež vstoupil do řádu benediktinského a usadil se v klášteře sv. Alexia na hoře Aventinské. Na nátlak císaře a metropoly mohučského vrací se do Prahy a zakládá r. 993 opatství v Břevnově, 994 vrací se do Říma, 995 vyvráždění Slavníkovci, 996 v průvodu Otty III. přichází do Mohuče, odtud jde do

Uher, odkudž nejsa více žádoucí v Čechách ubírá se přes Hnězdro k Prusům, kdež ubit 23. dubna 997.

Člen naší Jednoty Roman Procházka vydal ve Vidni v nakladatelství Saturn knihu „*Abessinien: „Die schwarze Gefahr“*“ věnovanou poměrům v Habesi. Jako právník činný v letech 1932—1933 u internacionálních soudů v Addis Abebě podává popis četných sporů evropských v Habesi a útoků habešských na cizí státy a poukazuje na nepřátelské smýšlení habešského vládce proti Evropanům. Kniha ukazuje nám Habes v jiném světle, než jak přinášely nám ji popisy nahodilých cestovatelů.

V časopisu *Společnosti přátel starožitnosti československých*, red. dr. Jos. Pelikánem, v č. 2 a 3, roč. XLIII., jest zajímavý článek dr. J. V. Šimáka a Č. Chyského: Československé hrady a zámky, popisující i způsob života tehdejšího panstva, pak články Fr. Vacka: Ves Olsany u Staré L'ráhy, přinázející hojnou jmennou materiál z 15. a 16. století, dr. Čeněka Sameše: Klášter Vilémovský a Fr. Zumana: Papírna žacléřská s daty ze 17. a 18. století.

Krásnou práci rodopisnou přináší v *Kutnohorských příspěvcích k dějinám vzdělanosti české* ve 4. sešité řady VIII., J. Fiala svým článekem: „Cimburk, Žlunice, dvůr Dobšovský, rod Dobšů z Rohozova, Šipčí“, k němuž připojuje rodokmen Dobšů z konce stol. 15. až do konce stol. 16.

Hojnost materiálu jmenného přináší *Jihočeský sborník historický*, roč. VIII., č. 3—4, v článku Cikhartové: „Rod Kozských z Kozího“ i v článku Lintnerové: „Komisionelní protokol katolické reformace v Soběslavi“.

V *Numismatických zprávách*, ročník 2, č. 4 má zajímavý článek Karel Chaura: „Početní groš Jakuba Krčína z Selčan“.

Největší počet prací rodopisných přináší jako vždy *Sudetendeutsche Familienforschung* v Ústí nad Labem dobře redigovaná dr. F. J. Umlaufem a dr. F. J. Wünschem, kde v č. 4. 7. ročníku je dokončen velmi zajímavý článek Georga Schmidta „Tachovská jména středověká“, v č. 1. 8. ročníku téhož autora článek „Nejstarší jména měšťanů a radních města Kladrub“, dr. Wenische: „Žatečtí Novobočané“ (1571—1726), vedle řady výpisů matričních různých míst našeho pohraničí.

Dr. V. J. Matina

ZASLANÉ PUBLIKACE.

„*Casopis společnosti přátel starožitnosti československých v Praze*, roč. XLIII., (1935), č. 2, 3, řídí dr. Josef Pelikán, profesor, Praha-Vršovice, Třebízského 3.

Kutnohorské příspěvky k dějinám vzdělanosti české, VIII. řady, 4. sešit, 1935, redakce: Jan Fiala, dr. Em. Jäger, dr. Josef Růžička.

Jihočeský sborník historický, roč. VIII., č. 3—4, vyd. v Táboře, redakce Roman Cikhart, prof. dr. F. M. Bartoš, dr. Frant. Kroupa.

Numismatické zprávy, roč. II., č. 3, 4, vyd. a redaktor Karel Chaura, Praha II., Vojtěšská 15.

Sudetendeutsche Familienforschung, Ústí nad Labem, roč. VII., č. 4, roč. VIII., č. 1, red. dr. Franz Josef Umlauf a dr. Franz J. Wünsch.

Volk und Familie, roč. III., sešit 13—20, vyd. Deutsche Gesellschaft für Familienkunde und Eugenik für die Tschechoslowakische Republik, Praha XIX., Bubeneč, Vítězné nám. 774, red. dr. Hans Felix Zimmermann.

Familiengeschichtliche Blätter, Deutscher Herold., roč. 33, sešit 6—11,
vyd. Zentralstelle für deutsche Personen- und Familiengeschichte, red.
dr. Johannes Hohlfeld, Leipzig, Deutscher Platz.

Mitteilungen des Roland, Verein zur Förderung der Stamm-, Wappen-
und Siegelkunde, roč. XX., sešit 6—8, Dresden am Taschenberg 3.

OTÁZKA NADACE HRABĚTE STRAKY Z NEDABYLIC.

Poněvadž v poslední době český i německý tisk nadhodil otázku nadace Strakovy, nebude od místa, když otiskneme v našem Sborníku některé význačné body závěti hraběte Straky z Nedabylic.

Léta Páně 1720 10./10.

5. K stálemu uctění nejsvětějších pěti ran Krista Pána, do kterých hříšnou mou duši uvrhuji a skrze ně božského smilování dosáhnouti doufám, na pět chudých osob vždycky trvající fundací činím, totiž v konviktě sv. Bartolomeje v Starém městě Pražském na dva chudý strejce rodu mého Strakův z Nedabilic a kdyby před rukami nebyli, na příbuznýmé po přeslici mužského pohlaví; pakliby ani těch nebylo, tehdy na jiný starožitného rodu, avšak opravdu chudý a k liternímu umění schopný....

18. Po pěti letech ale aby takové fidei commissum ad academiam pro cvičení mládeže chudé stavu vyššího národa Českého na všeliké cvičení a exercitia připadlo, a mohou se v tom čase těch vysazených pět let do stateční praeparatoria učiniti.

Místo k bydlení vykazuju zahrádu mou od Sseidlerowských dědiček koupenou v Novém městě Pražském u městských zdí ležící, kdežto ještě dosti pustých míst k připojení, coby k takové akademii potřebné bylo, se nachází. Celá pak toho všechno disposicí a ordinancí, jak v stavení a mobilírování tak i z povolání z říše, Vlach a Frankreichu zkušených mužův a mistrův, též potom přijít do té akademie chudých z stavu pánského a rytířského samého chudého národu Českého při královských páničkách páničkách místodržících v tomto království Českém pozůstávati bude, tak že vložíte Jich Excell. a Mti. přední práci na královské pány pány hejtmany měst Pražských, od nich pro bono publico na všechno zdání a zprávu požádati, pak na to decisí učiniti, instrukcí vydati a nade vším milostivou ochranou ruku držeti rácejí. Protesíruji ale, aby takovej, který by nějaké prostředky svý měl, do té akademie nejináče nežli na svou vlastní outratu přijat nebyl, dokonce chudí ale, když se opravdová chudoba jich protáže, darmo všichni jednostejným slušným oděvem a náležitou stravou opatřeni, též darmo svý exercitia míti mají; nebo představeným ouředníkům, mistrům a sloužícím náležitý a takový plat jednomu každému se dá, aby od chudý mládeže po straně žádné nejménší honorarium pod ztracením ouřadu svého a vyhnání z akademie nebrali.

Rozmnožila-li by se ta academia, že by možnějších rodičův jako i *cizoszemcův* děti tam příšly, od těch jak za stravu, tak i od exertiis a cvičení, avšak bez přetahování, platiti mají, což obzvláštním počtem se vésti a od jiného předního ouředníka spravovati se bude. Summou nevědouce já, zdali taková academia pro chudou urozenou mládež Českého národa

k nápadu *po mně* kdy přijde a jaké by tehdy časy a okolostojíčnosti byly, tehdy o tom nic dokonale místního ustanoviti nemohu, nýbrž jak sem vejš podotekl vše jak při vedení akademijí v začátek a dokonalost svou, tak sporádání důchodův nadjmenovaných fideicommissárních statkův a ustanovení vydání vedle počtu mládeže, ouředníkův, mistrův a sloužících v mocí vysoko připomenutých Jich Excell. a Mti. královských pánův pánuv místodržících tehdejších a dále budoucí vzdycky pozůstávatí bude, nadějíce se, že jako protektorové této fundací k větší cti a slávě boží a pro milou vlast svou takovou práci a starost na sebe přijiti a vše skrze subdelegirované neb podřízené osoby bedlivě a milostivě spravovati dáti ráčeji...

ZPRÁVY SPOLKOVÉ.

V několika schůzích výborových a členské schůzi 15. října konané, pojednáno bylo o otázce nadace hraběte Straky z Nedabylic a podáno směrodatným úřadům v té věci memorandum se žádostí, aby nadace Strakova zůstala zachována svému původnímu určení. Jednomu z činitelů při nadaci této uvedeny i staré rody v naší jednotě početně zastoupené. V jednáních bude dále pokračováno. *Všichni členové stárejte se plně o doplnění svých rodokmenů a snažte se získáváním nových členů rozmnositi řady naše! Platte přispěvky, neboť i nás tisk stojí peníze!* Výbor.

Společenské schůze Jednoty poskytuji informace zájemcům, každé úterý v pravém boxu v přízemí v kavárně Obecního domu v Praze večer po 8. hodině.

O B S A H :

	Str.
Dr. Josef Wolf: Češti exulantí v matrikách perenských XI.	29
Dr. Jan Rejsa - Kolkovský: Rejsové z Kolkovic ve Slezsku	37
Dr. V. J. Matina: Rodopisné rozhledy	40
Zasláne publikace	42
Otzáka nadace hraběte Straky z Nedabylic	43
Zprávy spolkové	44

P R A H A 1935

NÁKLADEM „JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ“
V PRAZE II., JIRCHÁŘE 10.
KNIHTISKÁRNA „ORBIS“, PRAHA XII.